NESUĐENJE PO ALLAHOVOM ZAKONU

Šejh Muhammed Ibrahim Abdul-Latif Ali Šejh

Prevod: Emir Demir

Izdavač: Mektebetu El Guraba

e-mail: ehlisu@yahoo.co.uk

Sarajevo, Avgust 2006 godine.

U jasni i veliki kufr spada stavljanje prokletih zakona na poziciju Obajve koju je Džibril, alejhi selam, donio na srce Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, kako bi druge opominjao, na jasnom arapskom jeziku.

Kada se po takvom zakonu među ljudima sudi i kada se oni koji se spore vraćaju na ovaj zakon, onda je to suprotstavljanje i inat prema riječima Uzvišenog:

-*„A ako se u nečemu ne slažete, obratite se Allahu i Poslaniku, ako vjerujete u Allah i u onaj svijet; to vam je bolje i za vas rješenje ljepše.“* (En-Nisa', 59)

Uzvišeni je negirao vjerovanje onoga ko ne uzima Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, za suca u međusobnim sporovima. Ta negacija potvrđena je ponavljanjem i zakletvom. Uzvišeni kaže:

-*„I tako Mi Gospodara tvoga, oni neće biti vjernici dok za sudiju u sporovima međusobnim tebe ne prihvate i da onda zbog presude tvoje u dušama svojim nimalo tegobe ne osjete i dok se sasvim ne pokore.“* (En-Nisa', 65)

Uzvišeni se nije zadovoljio samo naredbom uzimanja Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem kao suca, već je dodao uslov nepostojanja tjeskobe u njihovim dušama. Uzvišeni kaže: *„i da onda zbog presude tvoje u dušama svojim nimalo tegobe ne osjete.“*

'Haredž' označava tjeskobu. Njihova prsa se moraju proširiti za Poslanikovu, sallallahu alejhi ve sellem, presudu i biti čista od svake vrste razočaranosti ili poljuljanosti.

Uzvišeni se, također, nije zadovoljio sa ova dva imperativa sve dok tome ne pridodaju potpunu predanost koja označava potpunu podređenost Poslanikovoj, sallallahu alejhi ve sellem, presudi, tako da se svojom dušom nimalo ne vežu za nešto drugo, već da se u potpunosti predaju istinskoj presudi.

Zato je Uzvišeni ovu naredbu potvrdio dodavanjem infinitiva, a to su riječi '*teslimen*', tj., pojašnjava da nije dovoljno biti samo predan nego je neophodno predati se u potpunosti.

Razmisli o prvom ajetu, a to su riječi Uzvišenog: ***„A ako se u nečemu ne slažete, obratite se Allahu i Poslaniku, ako vjerujete u Allah i u onaj svijet; to vam je bolje i za vas rješenje ljepše.“*** (En-Nisa', 59), kako je neodređena riječ '***šej'in***' (nečemu) spomenuta u kontekstu uslova, a to su riječi Uzvišenog: ***„A ako se u nečemu ne slažete...“***, koje općenito govore o onome oko čega se može zamisliti razilaženje po kategoriji i kvantitetu.

Zatim, razmisli kako je to sve postavio uslovom postizanja vjerovanja u Allaha i Sudnji dan. Uzvišeni kaže: ***„ako vjerujete u Allah i u onaj svijet.“***

Zatim Uzvišeni kaže: ***„to vam je bolje...“***. Kada Uzvišeni nešto naziva dobrim, zlo mu se nikada neće približiti. Takvo dobro je čisto u bližoj i daljoj perspektivi.

Zatim kaže: ***„i za vas rješenje ljepše...“***, tj., lijepe posljedice na dunjaluku i Ahiretu. Ovo nam govori da je povrat drugima mimo Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, prilikom razilaženja čisto zlo i ima najgore posljedice na dunjaluku i Ahiretu.

Suprotno je onome što kažu licemjeri: ***„Mi smo samo željeli dobro i uputu.“*** I kažu: ***„Mi samo red uspostavljamo.“*** Zato Uzvišeni daje odgovor: ***„Oni nered čine, ali ne osjećaju.“***

To je suprotno i onome što kažu oni koji postavljaju ljudske zakone kada govore da je svijet u prijekoj potrebi za konvencionalnim zakonima. Ovo je loše mišljenje i odvraćanje od onoga s čime je došao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, te čisto minimiziranje Objave od Allaha i pojašnjenja od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Zato oni, neminovno, moraju potvrditi da su njihovi zakoni nedostatni za rješavanje razmirica ljudi i da imaju ružne posljedice i na dunjaluku i na Ahiretu.

Porazmisli, također, o drugom ajetu općenito, a to su riječi Uzvišenog: ***'fima sedžere bejnehum'***- ***„u sporovima međusobnim.“*** Odnosna zamjenica koja je vezana za imenicu, koja dolazi poslije, navedena je u općenitom obliku kod metodologičara islamskog prava i drugih. Ta općenitost i sveobuhvatnost se gledaju iz aspekta kategorija i vrsta, a i iz aspekta količine. Ovdje nema razlike među vrstama, a ni između male ili velike količine.

Uzvišeni Allah je negirao iman onome koji želi da mu se sudi po onome što nije došlo od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a to su munafici. Uzvišeni kaže:

-***„Zar ne vidiš one koji tvrde da vjeruju u ono što se objavljuje tebi i u ono što je objavljeno prije tebe pa ipak žele da im se pred šejtanom sudi, a naređeno im je da ne vjeruju u njega. A šejtan želi da ih u veliku zabludu navede.“*** (En-Nisa', 60)

Riječi Uzvišenog *„tvrde“*, opovrgavaju njihovo pozivanje na vjerovanje, jer se u osnovi u srcu jednog roba neće sastaviti traženje suda mimo Vjerovjesnikovog, sallallahu alejhi ve sellem, i vjerovanje - iman. Zapravo, jedno drugo negira.

Riječ '**tagut**' je izvedenica od riječi '***tugjan***' koja označava prelazak granice. Svako ko sudi suprotno onome s čime je došao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ili traži sud drugih mimo Poslanikovog, sallallahu alejhi ve sellem, sudi kako **tagut** nalaže ili od **taguta** traži presudu.

Dužnost je svakog pojedinca da sudi prema onome s čime je došao Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, a ne da bude u suprotnosti s njim.

Isto tako, dužnost je tražiti sud po onome s čime je došao Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem. Ko bude sudio drugačije ili bude tražio drugi sud, prešao je granicu, bilo da se radi o donošenju ili traženju presude, postao je 'tagut'.

Porazmisli o riječima Uzvišenog: *„pa ipak žele da im se pred šejtanom - tagutom sudi.“*. Odavde saznaješ inat onih koji sude po ljudskim zakonima i njihovu želju da oponiraju (suprotstavljaju se) onome što Allah želi od njih. Od njih se šerijatski traži da ispovijedaju robovanje Allahu putem sljedećeg: **nevjerstvom u taguta, a ne njegovim uzimanjem za suca.**

Zatim, razmisli o riječima u kojima je pojasnio da je takav sud zabluda. Ljudski zakonodavci to smatraju uputom. Ajet ukazuje da je to šejtanova želja bez obzira koliko ljudski zakonodavci smatrali da su udaljeni od šejtana i da je u tome korist za ljude.

Prema nijihovoj tvrdnji u željama šejtana je ispravnost čovjeka, dok želja Milostivog i ono s čime je poslan Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bivaju lišeni ovog opisa i udaljeni od ove stvari!

Uzvišeni, prekoravajući ovu vrstu ljudi i potvrđujući da oni žele paganski sud i pojašnjavaju da nema boljeg suda od njegovog, kaže:

-„***Zar oni traže da im se kao u pagansko doba sudi? A ko je od Allaha bolji sudija narodu koji čvrsto vjeruje?***“
(El-Maide, 50)

Razmisli o ovome časnom ajetu kako ukazuje da je podjela presude obostrana i da poslije Allahove presude nema druge osim džahilijetske, pojašnjavajući da ljudski zakonodavci, htjeli to ili ne, spadaju u skupinu onih koji slijede paganstvo. Zapravo, oni su gori i lažljiviji od pagana, jer kod sljedbenika paganstva nema kontradikcije oko ovog pitanja.

Ljudski zakonodavci su kontradiktorni, jer tvrde da vjeruju u ono s čime je došao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, a onda se suprotstavljaju i između toga nastoje da nađu neki put. O ovakvima i sličnim njima je Uzvišeni rekao:

-„***Oni su zbilja pravi nevjernici, a Mi smo nevjernicima pripremili sramnu patnju.***“ (En-Nisa’, 151)

Zatim, pogledaj kako je ovaj časni ajet dao repliku ljudskim zakonodavcima koji tvrde da su njihova iskvarena mišljenja lijepa. Uzvišeni kaže:

-„***A ko je od Allaha bolji sudija narodu koji čvrsto vjeruje?***“ (El-Maide, 50)

Hafiz Ibn Kesir u tefsiru ovog ajeta kaže: **„**Uzvišeni prekorava one koji su izašli iz Njegove čvrste presude koja obuhvata svako dobro i zabranjuje svako zlo, prešavši na druga mišljenja, strasti i terminologiju koju su ljudi postavili bez ikakvog uporišta iz Allahovog Šerijata. Tako su sljedbenici paganstva donosili presude ispunjene zabludama i neznanjem i postavljali ih shodno svojim mišljenjima i strastima. Tako su Tatari sudili po carskim zakonima preuzetim od njihovog cara Džingis Kana koji im je napisao posebnu knjigu sastavljenu od propisa preuzetih iz različitih zakona kao što su judaistički, kršćanski i islamski i dr..

U ovoj knjizi ima dosta zakona koje je donio na osnovu svog viđenja i strasti. Među njegovim potomstvom su ova pravila postala zakon koji se dosljedno slijedi i davali su mu prednost nad Allahovom Knjigom i Sunnetom Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Ko to učini, postao je nevjernik i dužnost je boriti se protiv njega sve dok se ne vrati Allahovoj i Poslanikovoj, sallallahu alejhi ve sellem, presudi ne uzimajući mimo presude islama ništa drugo, ni u malom a ni u velikom obimu.

Uzvišeni kaže: ***„Zar oni traže da im se kao u pagansko doba sudi?"***, tj., oni streme i žele, i od Allahove presude se udaljavaju, ***„A ko je od Allaha bolji sudija narodu koji čvrsto vjeruje?"***

Tj., ima li pravednije presude od Allahove za onoga ko poima od Allaha, vjeruje i čvrsto je ubijeđen u Njegov Šerijat znajući da je Allah najpravedniji Sudac i da je milostiviji prema Svojim stvorenjima od majke prema njenom djetetu? Uzvišeni zna sve, moćan je sve uraditi, pravedan je prema svemu.**"**

Prije toga je Uzvišeni obraćajući se Vjerovjesniku Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, rekao:

-*„I sudi im prema onome što Allah objavljuje i ne povodi se za prohtjevima njihovim, i čuvaj ih se da te ne odvrate od nečega što ti Allah objavljuje.“* (El-Maide, 49)

Uzvišeni Allah obavještavajući Svoga Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, pojašanjava presudu među židovima i udaljavanje od njih ako mu dođu radi nje:

-*„...pa ako ti dođu, ti im presudi ili se okreni od njih; ako se okreneš od njih, oni ti ne mogu nimalo nauditi. A ako im budeš sudio, sudi im pravo jer Allah voli pravedne.“* (El-Maide, 42)

'Kist' je pravda. Nema pravde osim Allahove i Poslanikove, sallallahu alejhi ve sellem, presude. Suprotan sud je nepravda, zabluda, nevjerstvo i otvoreni grijeh. Zato je Uzvišeni rekao:

-*„A oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio, oni su pravi nevjernici.“* (El-Maide, 44)

-*„Oni koji ne sude prema onom što je Allah objavio pravi su nasilnici.“* (El-Maide, 45)

-*„Oni koji nisu sudili prema onome što je Allah objavio – pravi su grješnici.“* (El-Maide, 47)

Pogledaj kako je Uzvišeni onima koji sude mimo onoga što je On objavio, zapisao nevjerstvo, nepravdu i otvoreni grijeh.

Nemoguće je da Allah nazove onoga koji sudi po drugom zakonu mimo Njegovog nevjernikom, a da takav nije nevjernik. **Ovakav je, zapravo, apsolutni nevjernik, a njegovo nevjerstvo je nevjerstvo u djelu ili vjerovanju.**

Navodi koji se spominju od Ibn Abbasa o komentaru ovog ajeta prema Tavusovoj i drugim predajama ukazuju da onaj koji sudi suprotno onome što je Allah objavio, njegovo nevjerstvo je nevjerstvo u uvjerenju koje ga izvodi iz islama, a nevjerstvo u djelima ne izvodi iz islama.

NEVJERSTVO U UVJERENJU

Prvo: da onaj koji sudi po onome što Allah nije objavio negira prioritet Allahove i Poslanikove, sallallahu alejhi ve sellem, presude.

Ovo je u značenju predaje od Ibn Abbasa koje je odabrao Ibn Džerir, a označava negiranje šerijatskog propisa kojeg je Allah objavio. Između učenjaka nema sporenja po ovom pitanju. Ustanovljeni temelji oko kojih se oni slažu kažu da onaj koji negira određeni princip vjere ili drugorazredno pitanje oko kojeg postoji koncenzus, ili negira makar slovo koje se od Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, prenosi kategorički ispravno, postao je nevjernik sa nevjerstvom koje ga izvodi iz islama.

Drugo: da sudac koji sudi po onome što Allah nije objavio, ne negira Allahov i Poslanikov, alejhi sellam, propis kao istinu, ali je uvjeren da su propisi mimo Poslanikovih, sallallahu alejhi ve sellem, bolji, potpuniji i obuhvatniji u pogledu onoga za čime su ljudi u potrebi prilikom razilaženja, bilo to apsolutno ili djelimično, shodno novonastalim stvarima koje su se razvile tokom vremena i promjene stanja.

Također, nema sumnje da je ovakav nevjernik, jer daje prednost zakonima stvorenja koji predstavljaju idejnu prljavštinu u odnosu na zakone i presude Mudrog i Hvale dostojnog.

Allahova i Poslanikova, sallallahu alejhi ve sellem, presuda, sama po sebi, se ne razilaze sa prolaskom vremena, razvojem situacije i nastankom novih događaja.

Svako pitanje ima svoj propis u Allahovoj Knjizi i Sunnetu Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, tekstom, vanjštinom, dedukcijom i slično, to zna onaj ko zna, a ne zna onaj ko ne zna.

Kada učenjaci govore o promjeni fetve sa promjenom stanja i okolnosti, to ne znači ono što misle oni čiji je udio malen ili nikakav u spoznaji propisa i njihovih podrobnosti, kada kažu da je značenje toga onako kako odgovara njihovim strastvenim animalnim htijenjima, ovodunjalučkim ambicijama i predodžbama.

Zato ćeš vidjeti kako ih brane i kako tekstove Šerijata učine popratnim i podređenim svojim strastima. Kada god se domognu oni izmjenjuju riječi Šerijata.

Stoga je značenje riječi: „Promjena fetve sa promjenom okolnosti i vremena.“, predstavljena u onome što učenjaci kažu: „To su fetve u kojima se pazi na šerijatske principe, razloge i koristi u okviru onoga što želi Uzvišeni Allah i Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem.”

Poznato je da su toga lišeni zakonodavci koji postavljaju ljudske zakone. Oni govore samo ono što odgovara njihovim željama, a stvarnost je najbolji svjedok.

Treće: da sudac nije uvjeren da je suđenje po ovakvim zakonima bolje od Allahove i Poslanikove, sallallahu alejhi ve sellem, presude, nego je uvjeren da su isti. Ova vrsta je kao dvije prethodne, jer čovjek time biva nevjernik sa nevjerstvom koje ga izvodi iz islama.

S ovakvim uvjerenjem se izjednačavaju stvorenje i Stvoritelj, i otvoreno se suprotstavlja riječima Uzvišenog: ***„Njemu nije ništa slično.“***, i drugim časnim ajetima koji ukazuju da jedino Allah posjeduje savršenstvo i da je čist od poistovjećivanja sa stvorenjima po Svom uzvišenom biću, osobinama, djelima, te presudi među ljudima u onome oko čega se spore.

Četvrto: da nije uvjeren da je presuda mimo Allahovog Zakona ista presudi Allaha i Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a kamoli da vjeruje da je bolja. Međutim, uvjeren je da je dozvoljeno suditi po onome što se suprotstavlja Allahovoj i Poslanikovoj, sallallahu alejhi ve sellem, presudi.

Presuda za ovakvog je kao presuda za prethodnu vrstu, jer predstavlja uvjerenje u dozvoljenost onoga za što zna da je, prema jasnim kategoričkim i ispravnim tekstovima, zabranjeno.

Peto: ova vrsta je najveća, naobuhvatnija i najisticajnija u pogledu opiranja Šerijatu, veličanja nad njegovim pravilima, suprotstavljanju Allahu i Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i konkurenciji sa šerijatskim sudovima s obzirom na spremnost, pomoć, kontrolu, utemeljenje, razgranavanje, formiranje, raznovrstnost, presudu i prisilu izvršenja, oslonce i izvore.

Kao što šerijatski sudovi imaju izvore koji se crpe, a svi se vraćaju na Allahovu Knjigu i Sunnet Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i ti sudovi imaju izvore, a oni se ogledaju u zakonu sastavljenom iz različitih zakona i pravila, kao što su francuski, američki, britanski i drugi, te pravaca nekih novotara koji se pripisuju Šerijatu.

Ovi sudovi su u mnogim islamskim pokrajinama i zemljama pripremljeni i usavršeni. Njihova vrata su otvorena, a ljudi jedni za drugim u njih ulaze.

Suci u njima sude prema onome što je suprotno Kur'anu i Sunnetu. Neki propisi iz ovog zakona ih obavezuju, potvrđuju im i daju kategoričke presude.

Ima li većeg kufra od ovoga, i veće kontradiktornosti da je Muhammed Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem? Dokazi za sve što smo prethodno rekli su poznati i izneseni, a na ovom se mjestu ne mogu zasebno spomenuti.

O pametni, o vi koji imate razuma, kako ste zadovoljni da se nad vama sprovode zakoni onih koji su isti kao vi, onih koji imaju ista ili manje vrijedna mišljenja.

Moguće je da im se desi greška, a zapravo, njihove greške su daleko brojnije od ispravnosti. Nema ispravnosti u njihovom sudu osim onoga što je preuzeto iz Allahove i Poslanikove, sallallahu alejhi ve sellem, presude tekstom ili dedukcijom.

Vi im prepuštate da sude oko vaših života, časti, porodica, supruga, familija, imetaka i ostalih prava, a u isto vrijeme oni odbijaju suditi među vama po Allahovoj i Poslanikovoj, sallallahu alejhi ve sellem, presudi kojoj se ne može približiti nikakva greška.

Allahovom zakonu ne dolazi neistina ni ispred ni iza. To je Objava od Mudrog i Hvale dostojnog. Pokornost ljudi presudi njihovog Gospodara označava pokornost presudi Onoga koji ih je stvorio da Ga obožavaju.

Kao što se stvorenja klanjaju samo Allahu, a ne klanjaju i ne obožavaju nikoga drugoga mimo Njega, isto tako je dužnost da se podrede i pokore samo presudi Mudrog, Sveznajućeg, Hvale Dostojnog, Blagog, Milostivog, ne osvrćući se na sud stvorenja koje je nepravedno, znanja lišeno i kojeg su uništile sumnje i strasti, a njihovim srcima su ovladale nesmotrenost, grubost i tama.

Pametni su dužni da ovakav postupak odbace, jer je on predstavlja jedan vid porobljavanja i suda među ljudima po strastima, ambicijama i greškama, a kamoli ako se iz govora Uzvišenog Allaha još zna da je to nevjerstvo:

-*„A oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio, oni su pravi nevjernici.“* (El-Maide, 44)

Šesto: ova vrsta se odnosi na presude mnogih poglavara plemena (nomada, beduina) u pustinjama i sl.. Oni sude na osnovu predanja od njihovih očeva i predaka i običaja koje nazivaju 'sulumuhum'. Oni ga međusobno nasljeđuju, sude po njemu i traže presudu prilikom sporenja, ostajući na presudama paganstva, udaljavajući se i izbjegavajući Allahovu i Poslanikovu, sallallahu alejhi ve sellem, presudu. *Nema kretanja nema snage osim uz pomoć Allaha!*

Druga vrsta: nevjerstvo u djelu, tj., nevjerstvo koje onoga koji sudi po zakonu mimo Allahovog u određenom pitanju (a u osnovi sudi Šerijatom), ne izvodi iz vjere. Prethodno je rečeno da Ibn Abbasov tefsir riječi Uzvišenog: ***„A oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio, oni su pravi nevjernici.“*** obuhvata ovu zakletvu, kada kaže: „To je mali kufr.“ I kaže: „Nije to nevjerstvo koje vi mislite.“

Ova vrsta nevjerstva pri suđenju i donošenju propisa označava da čovjeka njegova strast i zabluda potaknu da sudi u određenom pitanju po onome što Allah nije objavio, ali uz uvjerenje da je Allahova i Poslanikova presuda jedino istina, a priznaje da je pogriješio i udaljio se od Upute.

Iako ga ovo nevjerstvo ne izvodi iz vjere, ipak predstavlja veliki grijeh, tj., jedan od najvećih grijeha veći od zinaluka, pijenja alkohola, krađe, lažne zakletve i sl..

Ona nepokornost koju Allah u Svojoj Knjizi nazove kufrom je daleko veća od one koju ne nazove kufrom.

Molimo Allaha da muslimane ujedini da pokorno i zadovoljno tragaju za sudom Njegove Knjige. On je zaštitnik toga i moćan je to učiniti!